

بررسی شخصیت زنان فتان در شاهنامه فردوسی و شباهت آنان با زنان اغواگر سینما نوآر

مهدی قدیانی

دانشجوی کارشناس ارشد پژوهش هنر

چکیده

شاهنامه یکی از شاهکارهای تاریخ و ادبیات ایران است. که فراز و نشیب های اجتماعی، سیاسی و فرهنگی را در خود جای داده است. با وجود اینکه شاهنامه یک اثر حماسی است اما فردوسی توانسته با هنرمندی بی نظیر، مسایلی چون خانواده، زن و عشق را به شکل زیبایی در داستان های حماسی خود قرار دهد، به گونه ای که هیچ کدام از داستان های او بدون حضور زن و عشق او پایان نمی پذیرد. فردوسی از یک سو در اشعار خود احترام و اعتبار زیادی برای زنان قایل است و از سوی دیگر برخی ابیات او زن ستیزانه می باشد. با این حال زنان، تقریباً در همه ی داستان های شاهنامه، یا به طور مستقیم و یا غیرمستقیم حضور دارند. و این نشان از ارج و قربی است که فردوسی برای زنان قائل شده است. زن آئینه جمال الهی و نمادی از زیبایی و لطافت است. او هم نسبت به خود سرشار از محبت و مهربانی است، هم نسبت به دیگران. احساس زن به خود همانند یک طیف می ماند که یک سر این طیف کاملاً مثبت و طرف دیگر کاملاً منفی می باشد. سمت مثبت این طیف، حس ارزشمندی و طرف منفی حس اغواگری، دلربایی برای جنس مخالف و فتنه گری است. هدف از این مطالعه که بر مبنای روش کتابخانه ای و اسنادی گردآوری شده از مقالات و کتاب ها صورت گرفته بصورت توصیفی - تحلیلی است. هم چنین در این پژوهش سعی شده است شباهت زنان فتان شاهنامه را با زنان اغواگر سینما نوآر بررسی نماییم. **کلید واژه ها:** زنان فتان، شاهنامه فردوسی، شخصیت پردازی، زنان اغواگر